

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Mgr. M. H.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Císařem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 55/14, 400 01 Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Policejnímu prezidentu Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2015, č.j. PPR-26916-34/ČJ-2014-990131,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2015, č.j. PPR-26916-34/ČJ-2014-990131, jímž byla změněna výroková část rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14.8.2014, č.j. UL-988/2014, kterým byl žalobce dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, tak, že do výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl doplněn popis skutku spočívající v tom, že žalobce *porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu nedovolená výroba*

a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že v ranních hodinách v přesně nezjištěný den v měsíci říjnu či listopadu 2013 na parkovišti u sportbaru Krijcos v Krušnohorské ulici v Ústí nad Labem předal zdarma A. K., nar. „X“, ve svém osobním automobilu dva sáčky obsahující psychotropní látku metamfetamin, drogu označovanou jako pervitin, v celkovém množství nejméně 1,5 gramu (metamfetamin byl do 31.12.2013 podle přílohy č. 5 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako psychotropní látka zařazen do seznamu II úmluvy o psychotropních látkách) a zhruba po 14 dnech po předání sáčku obsahujícího pervitin předal zdarma ve svém bydlišti v „X“ A. K. jeden sáček obsahující psychotropní látku metamfetamin v celkovém množství nejméně 0,5 gramu. Žalobce se rovněž domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V žalobě žalobce uvedl, že proti jeho osobě bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29.7.2014, a to i pro skutek popsáný v žalobou napadeném rozhodnutí. Obě rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelná a nezákonná. Žalovaný neměl rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit, nýbrž je měl zrušit a vrátit věc k novému projednání. Žalovaný však změnil rozhodnutí orgánu I. stupně tím, že specifikoval skutek, pro který byl žalobce propuštěn. Podle žalobce se tak žalovaný dopustil nezákonnosti, neboť správní orgán nepopsal skutek, a odepřel tak žalobci možnost bránit se řádným oprávněným prostředkem proti řádnému výroku. Žalobce se tak ocitl v situaci, kdy se teprve od žalovaného, tedy druhoinstančního orgánu dozvěděl, že byl propuštěn ze služebního poměru pro skutek, který je předmětem trestního stíhání. Sám žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že vymezení konkrétního jednání mělo být uvedeno ve výroku. Z tohoto důvodu měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí orgánu I. stupně, zrušil, věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K věci uvedl, že změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že specifikoval skutek, pro který byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, neboť v rozhodnutí orgánu I. stupně chybí jakékoliv označení skutku ve výroku rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že při propuštění policisty ze služebního poměru z důvodu uvedeného v ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zkoumají služební funkcionáři pouze zákonem uvedené znaky, aniž by muselo dojít k trestnímu projednání a odsouzení za trestný čin. Jedná se o samostatné řízení. Žalovaný spatřuje zavrženíhodnost žalobcova jednání v tom, že policista musí zákony dodržovat, dohlížet na jejich dodržování a v případě jejich porušení přijímat patřičná opatření, a nikoliv sám zákony porušovat. Služební funkcionáři zjistili stav věci, o němž neměli důvodné pochybnosti, a to v rozsahu pro jejich rozhodnutí nezbytném. Žalovaný poukázal na skutečnost, že ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, mu ani neumožňuje rozhodnutí správního orgánu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

Při jednání soudu zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a zdůraznil, že trvá na tom, že změna rozhodnutí v řízení před druhoinstančním orgánem je možná pouze tehdy, pokud v prvostupňovém rozhodnutí je skutek vymezen tak, že je nezaměnitelný se skutky jinými a má znaky trestného činu. Rozhodnutí lze změnit pouze tak, aby nedošlo ke změně samotného skutku, či lze měnit právní kvalifikaci tohoto skutku.

Pokud však v prvostupňovém rozhodnutí nebyl skutek specifikován vůbec, nezbyvá druhostupňovému orgánu nic jiného než řízení zastavit a prvostupňové rozhodnutí zrušit. Žalobce po vydání prvostupňového rozhodnutí nevěděl, co je mu kladeno za vinu a proti čemu by se měl bránit. Dále zástupce žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů zcela rezignovaly na řádné odůvodnění rozhodnutí, neboť odůvodnění neobsahuje údaje o tom, jak správní orgány hodnotily důkazy a z jakých důvodů dospěly ke svým skutkovým závěrům. Napadené rozhodnutí nesplňuje náležitosti, které jsou vyžadovány zákonem a judikaturou soudů. Zdůraznil, že v odůvodnění nejsou hodnoceny jednotlivé důkazy samy o sobě ani ve svém souhrnu. Žalovaný se pouze omezil na konstatování důkazů a listin a na tyto odkázal. To je zcela nedostatečné, neboť mělo být konkrétně hodnoceno, na základě čeho správní orgán dospěl k závěru, že důkazy tvoří ucelený řetězec prokazující, že se žalobce předmětného jednání dopustil. V reakci na vyjádření pověřené pracovnice žalovaného zdůraznil, že v odůvodnění předmětných rozhodnutí není žádná zmínka o krabici s drogami. Dále uvedl, že trvá na tom, že nevymezení skutku v prvoinstančním rozhodnutí není odstranitelnou vadou. Jedná se o vadu neodstranitelnou. Žalovaný až v druhostupňovém rozhodnutí specifikoval skutek, pro který bylo rozhodnuto o propuštění ze služebního poměru. Takovýmto postupem došlo ke zkrácení žalobcova práva na spravedlivý proces.

Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu přednesla vyjádření k podané žalobě v souladu s obsahem písemného vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a vnitřními předpisy a skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Uvedla, že trvá na tom, že v souladu s platnou právní úpravou nelze prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc prvostupňovému orgánu. Je možné pouze rozhodnutí zrušit a následně řízení zastavit. Tak lze postupovat pouze v případech neodstranitelných vad. V daném případě se však nejednalo o vady neodstranitelné, a žalovaný je tak mohl napravit tím, že do výroku doplnil popis skutku. Dále uvedla, že důvody propuštění žalobce ze služebního poměru byly specifikovány již v samotném zahájení předmětného řízení a byly uvedeny i v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žalobce tedy od počátku věděl, z jakých důvodů bylo řízení proti němu vedeno, a mohl uplatňovat řádně svá práva. Trvala rovněž na tom, že v daném řízení bylo prokázáno, že se předmětný skutek stal tak, jak bylo v rozhodnutí specifikováno, a žalobce se dopustil jednání majícího znaky trestného činu. Dále poukázala na skutečnost, že součástí spisu jsou i prověrky trestních spisů, ze kterých vyplynulo, že žalobce ve věci trestního stíhání osoby, která měla svědčit v případě jeho řízení o propuštění ze služebního poměru, nefiguroval v pozici zpracovatele. Rovněž poukázala na skutečnost, že v rámci domovní prohlídky provedené u žalobce v průběhu trestního řízení vedeného proti němu, byla v jeho domácnosti objevena látka odpovídající kokainu, jejíž množství odpovídalo přibližně 20 dávkám drogy. Podle pověřené pracovnice žalovaného z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce manipuloval s drogami a měl je ve své moci. V dané věci se podle ní nejedná o nahrazení činnosti orgánu prvního stupně, žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a žalovaný se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce

uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Blíže uvedené žalobní body nerozvedl. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.*“ A dále odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž bude zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce je tedy povinen v žalobě či jejím doplnění v zákonné lhůtě vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. K uvedeným neurčitým žalobním bodům, tak soud nemohl přihlížet.

Soud se však mohl zabývat otázkou, zda měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání, jak tvrdil žalobce, či mohl rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnit, jak učinil žalovaný.

V ustanovení § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru je zakotveno, že jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Podle ustanovení § 179 zákona o služebním poměru služební funkcionář řízení zastaví, jestliže účastník vzal svou žádost zpět, účastník v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, byla podána žádost zjevně právně nepřípustná nebo se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Řízení, které bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru, se zastaví, jestliže odpadl jeho důvod.

Pro daný případ bylo podstatné zjištění, že zákon žalovanému umožňuje zrušení rozhodnutí orgánu I. stupně, ale pouze současně se zastavením řízení, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí obsahovat vady takového charakteru, které mají ve smyslu ustanovení § 179 zákona o služebním poměru neodstranitelný charakter.

Žalobcová argumentace o tom, že žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání, nikoliv jeho rozhodnutí změnit, se jeví jako lichá. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013, č.j. 6 Ads 33/2013-31, které je dostupné na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*V minulosti judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla sice k závěru, že možnost změny rozhodnutí samotným služebním funkcionářem v odvolacím řízení je podmíněna zásadou dvojinstančnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 134/2012-47 ze dne 27. února 2013). Tento rozsudek se však týkal právní úpravy odvolání ve věcech služebního poměru účinné do 31. prosince 2006, neboť § 133 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků policie České republiky, účinného do 31. prosince 2006, odvolacímu orgánu umožňoval rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři k novému projednání a rozhodnutí. S účinností do 1. ledna 2007 však byla přijata nová úprava ve formě zákona o služebním poměru. Podle § 190 odst. 8 in fine zákona o služebním poměru má odvolací orgán možnost napadené prvostupňové rozhodnutí buď změnit, anebo zrušit a řízení zastavit; „jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“ To, že zrušení předmětného rozhodnutí a jeho vrácení prvostupňovému orgánu služební zákon nepřipouští, zmiňuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. března 2010 č. j. 3 Ads 112/2009-53, který v odůvodnění svého rozhodnutí citoval již krajský soud: „z citace § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je zřejmé, že odvolací orgán má pouze tři možnosti, jak o podaném odvolání rozhodnout: buď jej zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, nebo rozhodnutí změnit, anebo jej zrušit a řízení zastavit. Zákonodárce tak v novém zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku. Taková právní úprava z důvodů výše uvedených nepřípustná není. Zrušení napadeného rozhodnutí je možné jen v kombinaci se současným zastavením řízení odvolacím orgánem, tzn. pokud napadené prvostupňové rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají ve smyslu § 179 neodstranitelný charakter. Jak správně uvedl žalovaný, zastavení řízení přichází v úvahu, pokud by např. vyšlo najevo, že kuvádným skutkovým okolnostem vůbec nedošlo, pokud by takový důvod v průběhu prvostupňového či odvolacího řízení odpadl či řízení by bylo právně nepřípustné. Pro jiné vady než vady neodstranitelného charakteru ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru*

nelze v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.“

V projednávaném případě soud dospěl k závěru, že taková situace nenastala. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, z jakých úvah správní orgán vycházel a jak rozhodl. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud výrok správního orgánu I. stupně doplnil, a tedy jeho rozhodnutí změnil. V této souvislosti soud považuje za stěžejní, že pro žalobce nebylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesrozumitelné, neboť pouze namítal, že žalovaný neměl rozhodnutí změnit, ale zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Žalobce dále namítal porušení svého práva na spravedlivý proces, ke kterému mělo dojít tím, že se o skutku, za který byl propuštěn ze služebního poměru, dozvěděl až z napadeného, tedy druhoinstančního, rozhodnutí. Soud ze správního spisu zjistil, že v oznámení o zahájení řízení o propuštění žalobce ze dne 31.7.2014, č.j. KRPU-174638-1/ČJ-2014-0400OP, bylo jeho jednání, kterého se měl dopustit, řádně specifikováno. Toto oznámení bylo žalobci známo, neboť mu bylo doručeno a žalobce jej osobně převzal dne 1.8.2014, jak stvrdil svým vlastnoručním podpisem na doručence. Žalobce tak věděl, jakého skutku se měl dopustit, a nemohlo tedy dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces tím, že žalobce nevěděl, jakého jednání se měl dopustit.

Závěrem soud shrnuje, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentovala specifikace skutku, kterého se měl žalobce dopustit, a žalovaný tento údaj doplnil. Žalovaný nemůže rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání, neboť takový postup žalovanému zákon neumožňuje. Postup žalovaného tak není zatížen vadou řízení, pro kterou by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť žalovaný napravil pochybení správního orgánu I. stupně. K tomu soud konstatuje, že na správní řízení je nutno nahlížet jako na celek. Podstatné tedy je, zda v průběhu správního řízení došlo k nápravě odstranitelných vad. Z výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že k nápravě vad došlo, neboť napadené rozhodnutí doplnilo prvoinstanční rozhodnutí o popis skutku, kterého se měl žalobce dopustit.

V průběhu jednání soudu dne 8.3.2017 zástupce žalobce dále rozšířil žalobní body o námitku, že správní orgány obou stupňů zcela rezignovaly na řádné odůvodnění rozhodnutí, neboť tato neobsahují údaje o tom, jak správní orgány hodnotí důkazy, na základě kterých dospěly ke skutkovým závěrům. Podle ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., lze rozšířit žalobní body o další námítky pouze ve lhůtě pro podání žaloby. V daném případě tato lhůta uplynula dne 31.3.2015. Žalobce tedy překročil stanovenou lhůtu k rozšíření žaloby o téměř dva roky. Vzhledem k výše uvedenému tak soud nemohl k uvedené námitce zástupce žalobce během soudního jednání přihlížet a zabývat se jí. V tomto případě nejde o konkretizaci žalobního bodu spočívajícího v tvrzené nepřezkoumatelnosti, neboť tento žalobní bod je natolik neurčitý, že z něj nelze určit, v čem tvrzená nepřezkoumatelnost spočívá. Ta totiž může ležet v nedostatku důvodů i v nesrozumitelnosti, které se mohou projevat v celé řadě variant, např. i v rozporu výroku a odůvodnění rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu všech řádně uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová